

“Οσιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος - Εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεόν

“Ἐκδοση Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Ἀττικῆς

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, Δέσποτα, Κύριε οὐρανοῦ καὶ γῆς ποῦ με προώρισες πρὸ καταβολῆς κόσμου νὰ ἔλθω ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὕπαρξη. Σ’ εὐχαριστῶ γιατί, πρὶν φθάσει ἡ μέρα καὶ ἡ ὥρα, ποῦ πρόσταξες νὰ γεννηθῶ, ἐσὺ ὁ μόνος ἀθάνατος, ὁ μόνος παντοδύναμος, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, κατέβηκες ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἁγίου κατοικητηρίου σου, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ τοὺς πατρικούς κόλπους, σαρκώθηκες καὶ γεννήθηκες ἀπὸ τὴν Ἁγία Παρθένο Μαρία. “Ἔτσι με ἀνέπλασες, με ζωοποίησες, μ’ ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν προπατορική πτώση καὶ μοῦ προετοίμασες τὴν ἄνοδο στοὺς οὐρανοὺς. “Ἐπειτα σὰν γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα λίγο, με ἀνακαίνισες με τὸ ἅγιο τῆς ἀναπλάσεως βάπτισμα, με στόλισες με τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μοῦ χάρισες φύλακα Ἄγγελο φωτεινὸ καὶ με διαφύλαξες ἄτρωτο ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὶς παγίδες τοῦ πονηροῦ, μέχρι ποῦ ἐνηλικιώθηκα.

“Ἐκρινες ὁμως δίκαιο νὰ σωζόμαστε ὄχι με τὴν βία ἀλλὰ με τὴν δική μας προαίρεση, γιατί θέλησες νὰ τιμηθῶ κι’ ἐγὼ με τὸ αὐτεξούσιο καὶ νὰ σοῦ φανερώσω αὐτοπροαίρετη τὴν ἀγάπη μου με τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν σου. Ἀλλὰ ἐγὼ ὁ ἀχάριστος καὶ καταφρονητὴς, ἐπειδὴ λογίστηκα τὴν τιμὴ τῆς αὐτεξουσιότητος σὰν τὸ ἄλογο ποῦ λύθηκε ἀπὸ τὰ δεσμά, ἀποσκίρτησα ἀπὸ τὴν πατρική σου ἐξουσία καὶ ρίχτηκα στὸ γκρεμό. Κι ἐνῶ κοιτόμουν καὶ κυλιόμουν ἐκεῖ ὁ ἀναίσθητος καὶ συντριβόμουν ὄλο καὶ περισσότερο, δὲν με ἀποστράφηκες καὶ δὲν μ’ ἄφησες νὰ κείτομαι καὶ νὰ μολύνομαι ἀπὸ τὸ βόρβορο. Με σπλαχνίστηκες, ἔστειλες καὶ μ’ ἔβγαλες ἀπὸ κεῖ, με τίμησες λαμπρότερα καὶ με λύτρωσες με τὰ ἄρρητα κρίματά σου ἀπὸ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ποῦ ἤθελαν νὰ με χρησιμοποιήσουν σὰν εὐτελεῖς σκευὸς στὴν ὑπηρεσία τῶν θελημάτων τους. Δῶρα χρυσὰ καὶ ἀργυρά, ἂν καὶ ἤμουν φιλόαργυρος, δὲν μ’ ἄφησες νὰ δεχθῶ. Τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς τοῦ κόσμου, ποῦ μοῦ πρόσφεραν γιὰ νὰ προδώσω τὸν ἀγιασμό σου, μ’ ἀξίωσες νὰ τὶς καταφρονήσω.

“Ὅμως ὅλες αὐτὲς τὶς εὐεργεσίες --σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Κύριε καὶ Θεὲ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς-- περιφρονώντας τες πάλι, βυθίστηκα ὁ ἄθλιος σε λασπερὸ λάκκο αἰσchrῶν ἐννοιῶν καὶ πράξεων. Κι ὅταν ἐκεῖ κατακύλισα, αἰχμαλωτίστηκα ἀπ’ αὐτοὺς ποῦ στὸ σκοτάδι εἶναι κρυμμένοι. Ἀπὸ κεῖ οὔτε ἐγὼ μόνος, ἀλλ’ οὔτε ὁ κόσμος ὀλόκληρος, ἂν μαζευόταν, μπορούσε νὰ με βγάλει καὶ νὰ με γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια τους.

“Ἦμουν λοιπὸν φυλακισμένος ἐλεεινὰ κεῖ κάτω. Μ’ ἔσερναν ἄθλια ἐδῶ καὶ κεῖ, με σύμπνιγαν καὶ με περιγελοῦσαν. Ἀλλὰ σύ, ὁ εὐσπλαχνος καὶ φιλόανθρωπος Δεσπότης, δὲν μ’ ἐγκατέλειπες, δὲν μνησικακήσες, δὲν ἀποστράφηκες τὴν ἀγνώμονα γνώμη μου καὶ δὲν μ’ ἄφησες γιὰ πολὺ νὰ τυρανιέμαι ἐκούσια ἀπὸ τοὺς νοητοὺς ληστές. Ἐγὼ αἰχμάλωτος σ’ αὐτοὺς χαιρόμουν ἀπὸ τὴν πολλή μου ἀναισθησία. Ἐσὺ ὁμως Κύριε δὲν ὑπέφερες νὰ με βλέπεις περίγελο τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ με σπλαχνίστηκες καὶ μ’ ἐλέησες. Καὶ δὲν ἔστειλες σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἄθλιο οὔτε Ἄγγελο οὔτε ἄνθρωπο. “Ἐσκυψες ἐσὺ ὁ ἴδιος, κινούμενος ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς ἀγαθότητός σου, στὸ βαθύτατο λάκκο τοῦ βορβόρου ποῦ ἤμουν βυθισμένος. Ἄπλωσες τὸ ἄκραντό σου χέρι, χωρὶς ἐγὼ νὰ σε βλέπω --ἄλλωστε πῶς θὰ μπορούσα νὰ σε δῶ ἔτσι ποῦ ἤμουν βουτηγμένος καὶ πνιγμένος στὸ βόρβορο; μ’ ἄρπαξες ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ με τράβηξες ἀπὸ ἐκεῖ με βία. Ἐγὼ ἔνιωθα τὸν πόνο καὶ τὴν ὀρμητικὴ κίνηση πρὸς τὰ πάνω, ἀγνοοῦσα ὁμως ὀλότελα ποιὸς με τραβάει καὶ μ’ ἀνεβάζει.

ΟΤΑΝ με ἀνέσυρες καὶ μ’ ἔστησες στὴ γῆ, μ’ ἐμπιστεύτηκες στὸν δούλο καὶ μαθητὴ σου. “Ἦμουν ὄλος ρυπαρὸς, με τὰ μάτια, τὰ αὐτιά καὶ τὸ στόμα φραγμένα ἀπὸ τὸν βόρβορο, γι’ αὐτὸ οὔτε τώρα σ’ ἔβλεπα, ποιὸς εἶσαι. “Ἐνιωθα μόνο ὅτι εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, ἀφοῦ με λύτρωσες ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν βαθύτατο λάκκο καὶ τὸν βόρβορο. Μοῦ εἶπες: «Κράτησε καλά, προσκολλήσου καὶ ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο τοῦτον. Αὐτὸς θὰ σε πλύνει καὶ θὰ σε καθαρῖσει». Μοῦ χάρισες ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη σ’ αὐτὸν καὶ κάθηκες χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πήγες.

Κατὰ τὴν προσταγή σου λοιπὸν, Πανάγιε Δέσποτα, ἀκολούθησα σταθερὰ αὐτὸν ποῦ μοῦ ὑπέδειξες. Με ὀδηγοῦσε στὶς βρύσες καὶ τὶς πηγὲς με πολὺ κόπο, γιατί ἤμουν τυφλός. Τὸν κρατοῦσα γερὰ με τὸ χέρι τῆς πίστεως ποῦ μοῦ ἔδωσες, ἀναγκαζόμενος ν’ ἀκολουθῶ πίσω του. Ἐκεῖνος, ποῦ ἔβλεπε καλά, ὑπερπηδοῦσε ὅλες τὶς πέτρες, τοὺς λάκκους καὶ τὶς παγίδες, ἐνῶ ἐγὼ σκόνταφτα κι’ ἔπεφτα ὑποφέροντας πολλοὺς πόνους, κακώσεις καὶ θλίψεις. Ἐκεῖνος σὲ κάθε πηγὴ καὶ βρύση νιβόταν καὶ λουζόταν, ἐνῶ ἐγὼ ποῦ δὲν ἔβλεπα, τὶς πιὸ πολλές φορὲς τὶς προσπερνοῦσα. “Ἄν δὲν μ’ ἔπιανε ἀπὸ τὸ χέρι νὰ με στήσει δίπλα στὴν πηγὴ, δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ βρῶ τὴν βρύση με τὸ νερό. Μὰ κι ὅταν

μὲ καθοδηγούσε καὶ πολλὰς φορὰς μὲ ἄφηνε γιὰ νὰ νιφτῶ, μαζί με τὸ καθαρὸ νερὸ ἔπαιρνα στὶς παλάμες μου λάσπη καὶ βόρβορο, ποὺ ὑπῆρχαν κοντὰ στὴν πηγὴ, μολύνοντας ἔτσι τὸ πρόσωπό μου. Συχνά, ψηλαφώντας νὰ βρῶ τὴν πηγὴ, συμπιέζοντα τὰ χῶματα καὶ ἀνατάραζα τὸν βόρβορο, καὶ ὁλοτελὰ τυφλός, μολύνοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὸν βόρβορο, νόμιζα πῶς πλένομαι μὲ καθαρὸ νερὸ.

Πῶς πάλι νὰ περιγράψω τὸν κόπο καὶ τὴν βία ποὺ μου προξενούσαν ὅλα αὐτά; Κι ὄχι μόνο αὐτά, ἀλλὰ καὶ ὅσοι καθημερινὰ ἀντιδρούσαν καὶ μὲ συμβούλευαν τάχα λέγοντας: «Τί ματαιοπονεῖς σὰν ἀνόητος καὶ ἀκολουθεῖς αὐτὸν τὸν ἐμπαίκτη καὶ πλάνο, προσδοκώντας ματαιῶς καὶ ἀνώφελα νὰ ἀναβλέψεις; Τώρα πιά εἶναι ἀδύνατο! Τί τὸν ἀκολουθεῖς σκοντάφτοντας καὶ ματώνοντας τὰ πόδια σου; Γιατί δὲν ἀκολουθεῖς καλύτερα ἀνθρώπους ἐλεήμονες, ποὺ παρακαλοῦν νὰ σὲ ἀναπαύσουν καὶ νὰ σὲ θρέψουν καὶ νὰ σὲ περιποιηθοῦν; Ἀποκλείεται πιά νὰ θεραπευθεῖς ἀπὸ τὴν ψυχικὴ λέπρα καὶ νὰ δεῖς τὸ φῶς σου. Ποὺ βρέθηκε τώρα θαυματουργὸς αὐτὸς ὁ ἐμπαίκτης νὰ σοὺ τάξει πράγματα ἀκατόρθωτὰ σε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς παρούσης γενεᾶς; Ἀλλοίμονο! Θὰ χάσεις καὶ αὐτὴ τὴν θεραπεία ποὺ σοὺ προσφέρουν οἱ φιλόχριστοι καὶ φιλάδελφοι καὶ συμπονετικοὶ ἄνθρωποι καὶ τὶς κακουχίες καὶ θλίψεις θὰ ὑπομείνεις γιὰ μάταιες ἐλπίδες καὶ ὅσα σου ὑπόσχεται ὁ ἀπατεώνας αὐτὸς καὶ πλάνος, ἀναμφίβολα, δὲν πρόκειται νὰ τὰ ἀποκτήσεις. Τί μπορεῖ νὰ κάνει αὐτὸς; Δὲν τὸ συλλογίζεσαι καὶ μόνος σου, χωρὶς νὰ σοὺ τὸ ποῦμε ἐμεῖς; Τί φαντάζεσαι; Ἐμεῖς ὅλοι δὲν βλέπομε; Ἡ εἴμασε τυφλόι, ὅπως σου λέει αὐτὸς ὁ πλανεμένος; Ὅλοι μας βλέπομε καλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁραση ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική μας. μὴν ἀπατᾶσαι».

Ἀλλὰ σὺ ὁ ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος μὲ ἔσωσες ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πραγματικὰ ἀπατεῶνες καὶ πλάνους με τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα ποὺ μοὺ χάρισες, ἐνισχύοντάς με νὰ ὑπομείνω κι ὅσα προανέφερα κι ἄλλα πολλὰ.

ΕΤΣΙ, καρτερικὰ καὶ σταθερὰ ὑπομένοντας ὅλα αὐτὰ κάθε μέρα ψηλαφητὰ μὲ θολὸ νερὸ κατὰ δύναμη πλενόμουν καὶ λουζόμουν, ὅπως μὲ ἐδίδασκε ὁ Ἀπόστολος ἐκεῖνος καὶ μαθητὴς σου. Ὡσπου κάποτε ποὺ κατευθυνόμουν τρέχοντας πρὸς τὴν πηγὴ, μοὺ φανερώθηκες στὸν δρόμο πάλι ἐσὺ ὁ ἴδιος, ἐσὺ ποὺ πρὸ καιροῦ ἀπὸ τὸν βόρβορο μὲ εἶχες ἀνασύρει. Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν ἄχραντη αἴγλη τοῦ προσώπου σου ἄστραψες στὰ ἀσθενικά μου μάτια, ὥστε τὸ λίγο φῶς ποὺ νόμιζα πῶς ἔχω, τὸ ἔχασα κι αὐτό, κι ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ σὲ ἀναγνωρίσω. Καὶ πῶς θὰ μπορούσα νὰ σὲ δῶ ἢ νὰ σὲ γνωρίσω ποιὸς ἦσουν, ἀφοῦ οὔτε τὴν αἴγλη τοῦ προσώπου σου δὲν μπόρεσα νὰ ἀτενίσω, οὔτε νὰ γνωρίσω καὶ νὰ κατανοήσω; Ἀπὸ τότε λοιπὸν δὲν ἀπαξίωνες ὁ ἀνυπερήφανος νὰ κατεβαίνεις συχνότερα πρὸς ἐμένα, καθὼς βρισκόμουν σ' αὐτὴν τὴν πηγὴν. Ἀλλὰ ἐρχόσουν καὶ κρατώντας μου τὸ κεφάλι, τὸ βύθιζες στὰ νερά καὶ μὲ ἔκανες νὰ βλέπω καθαρώτερα τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Εὐθὺς ὁμως χανόσουν, χωρὶς νὰ μὲ ἀφήνεις νὰ καταλάβω ποιὸς ἦσουν ἐσὺ ποὺ τὰ ἔκανες αὐτὰ ἢ ἀπὸ ποῦ ἦρθες καὶ ποῦ πηγαίνεις. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τώρα ἀκόμη μοὺ δίνεις νὰ τὸ καταλάβω. Ἐτσι, ἐρχόμενος καὶ φεύγοντας γιὰ ἀρκετὸ χρόνο, λίγο-λίγο μοὺ φανερωνόσουν ὅλο καὶ καλύτερα, μὲ ἔλουζες στὰ νερά καὶ μοὺ χάριζες νὰ βλέπω περισσότερο καὶ καθαρώτερο φῶς.

Ἀφοῦ τὸ ἔκανες αὐτὸ γιὰ πολὺ χρόνο, μὲ ἀξίωσες κάποτε νὰ δῶ ἓνα φοβερὸ μυστήριον: Καθὼς ἐρχόσουν καὶ μὲ ἔπλενες μὲ τὰ νερά, ὅπως μοὺ φαινόταν, καὶ μὲ ἔλουζες καὶ μὲ βύθιζες πολλὰς φορὰς μέσα σ' αὐτά, εἶδα τὶς ἀστραπὲς ποὺ μὲ περιέλαμπαν καὶ τὶς ἀκτίνες τοῦ προσώπου σου ποὺ ἀναμίχθηκαν μὲ τὰ νερά, καὶ βλέποντας νὰ λούζομαι μὲ φωτόμορφο νερὸ ἔμεινα ἐκστατικός. Δὲν ἤξερα ὁμως ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν οὔτε ποιὸς μοὺ τὸ πρόσφερε. Μόνο χαιρόμουν νὰ λούζομαι αὐξάνοντας στὴν πίστη, πετώντας μὲ τὰ φτερά τῆς ἐλπίδος καὶ ἀνεβαίνοντας μέχρι τὸν οὐρανὸ. Κι ἐκείνους τοὺς πλάνους, ποὺ μοὺ ψιθύριζαν τὰ λόγια τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους, τοὺς μισοῦσα πολὺ καὶ τοὺς λυπόμουν γιὰ τὴν πλάνη τους καὶ δὲν συναναστρεφόμουν οὔτε συνομιλοῦσα καθόλου μὲ αὐτούς, ἀλλὰ ἀπέφευγα ἀκόμα καὶ νὰ τοὺς βλέπω, γιὰ νὰ μὴ βλαφθῶ. Τὸν συνεργὸ καὶ βοηθὸ μου ὁμως, δηλαδὴ τὸν ἅγιο μαθητὴν καὶ ἀπόστολό σου, τὸν τιμοῦσα καὶ τὸν σεβόμουν, ὅπως ἐσένα, τὸν πλάστη μου. Τὸν ἀγαποῦσα ὁλόψυχα, ἔπεφτα στὰ πόδια του νύχτα καὶ μέρα καὶ τὸν παρακαλοῦσα «ὄ, τι μπορεῖς βοήθησέ με», μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κοντὰ σου ὅσα θέλει τὰ μπορεῖ.

Ἐτσι περνοῦσα μὲ τὴν χάρη σου γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ, ὅταν εἶδα πάλι ἓνα φοβερὸ μυστήριον: Μὲ πῆρες καὶ μὲ ἀνέβασες μαζί σου στοὺς οὐρανοὺς (δὲν ξέρω ἂν ἦμουν μὲ τὸ σῶμα ἢ χωρὶς τὸ σῶμα, ἐσὺ μόνον ξέρεις, ποὺ τὸ ἔκανες). Ἐμείνα ἀρκετὴ ὥρα μαζί σου. Θαύμασα τὸ μεγαλεῖο τῆς δόξης -ἀγνώω ὁμως ποῖα καὶ τίνος ἦταν αὐτὴ ἡ δόξα- θαμπώθηκα ἀπὸ τὸ ὕψος κι ἔμεινα ἐκστατικός. Ἀλλὰ καὶ πάλι μὲ ἄφησες μόνον στὴν γῆ, ὅπου στεκόμουν πρωτύτερα καὶ βρέθηκα νὰ θρηνῶ καὶ νὰ ὀδύρομαι γιὰ τὴν ἀναξιότητά μου. Μὰ σὲ λίγο, ἐνῶ ἦμουν στὴ γῆ, ἀνοιξαν πάνω ψηλὰ οἱ οὐρανοὶ καὶ μὲ ἀξίωσες νὰ μοὺ ἀποκαλύψεις τὸ πρόσωπό σου σὰν ἥλιο ἀσχημάτιστο. Ἀλλ' οὔτε τότε μὲ ἄφησες νὰ καταλάβω ποιὸς ἦσουν (γιατί πῶς θὰ μπορούσα νὰ σὲ γνωρίσω, ἀφοῦ δὲν μοὺ μίλησες;) Κρύφτηκες ἀμέσως κι

ἐγὼ τριγυρνοῦσα ἀναζητῶντας σε, ἂν καὶ δὲν σε γινώριζα, καὶ ποθοῦσα νὰ δῶ τὴν μορφὴ σου καὶ νὰ γνωρίσω καλὰ ποιὸς ἦσουν. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν πολὺ πόθο καὶ τῆς ἀγάπης σου τὴν φλόγα ἔκλαιγα ἀσταμάτητα, μὴ γνωρίζοντας ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποῦ μ' ἔφερες ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη, μὲ λύτρωσες ἀπὸ τὸν βόρβορο κι' ἐγίνες γιὰ χάρη μου ὅλα ὅσα προεῖπα.

Ἔτσι λοιπὸν, πολλὰς φορὲς μοῦ φανερώθηκες καὶ πολλὰς φορὲς πάλι χωρὶς νὰ μιλήσεις, μοῦ κρύφθηκες καὶ δὲν σ' ἔβλεπα καθόλου. Ἔβλεπα τὶς ἀστραπὲς καὶ τὴν αἴγλη τοῦ προσώπου σου νὰ μὲ περικυκλώνουν συνεχῶς, ὅπως κάποτε μέσα στὰ νερά, ἀλλ' ἀδυνατοῦσα ὁλότελα νὰ τὶς συγκρατήσω. Θυμόμουν πόσο ψηλὰ σε εἶδα κάποτε. Καὶ νομίζοντας ὁ ἀνόητος ὅτι εἶσαι ἄλλος, ζητοῦσα μὲ δάκρυα πάλι νὰ σε δῶ.

Καταπνέω λοιπὸν τὸν ἑαυτὸ μου μὲ πολὺ λύπη καὶ θλίψη καὶ στενοχώρια καὶ λησμόνησα ὁλότελα ὅλο τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια, μὰ καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ μου, μὴ βάζοντας στὸ νοῦ μου ὅτι ὑπάρχει τίποτε ὁρατὸ ἢ σκιὰ ἢ ὀτιδὴποτε ἄλλο. Τότε ἦταν ποῦ ἐσὺ ὁ ἴδιος, ὁ ἀόρατος, ὁ ἀψηλάφητος καὶ ἄπιαστος μοῦ φανερώθηκες. Ἐνίωσα νὰ μοῦ καθάριες τὸν νοῦ, νὰ μοῦ πλαταίνεις τὸ ὀπτικὸ τῆς ψυχῆς καὶ νὰ μ' ἀξιῶνεις νὰ βλέπω ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὴν δόξα σου. Ἔβλεπα πῶς καὶ σὺ ὁ ἴδιος ὅλο καὶ περισσότερο μεγαλώνεις καὶ λάμποντας πλαταίνεις πιὸ πολὺ. Αἰσθανόμουν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἔρχεσαι καὶ νὰ μὲ πλησιάζεις, καθὼς ὑποχωροῦσε τὸ σκοτάδι, ὅπως μᾶς συμβαίνει πολλὰς φορὲς καὶ μὲ τὰ αἰσθητά: ὅταν π.χ. ἡ σελήνη φέγγει στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ σύννεφα μοιάζουν νὰ περπατοῦν, τότε μας φαίνεται πῶς ἡ σελήνη τρέχει πολὺ γρήγορα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν αὐξάνει καθόλου τὴν συνηθισμένη της ταχύτητα, οὔτε ἀλλάζει τὴν ἀρχικὴ της πορεία. Ἔτσι καὶ σὺ Δέσποτα, φαίνόσουν νὰ ἔρχεσαι ὁ ἀκίνητος καὶ νὰ μεγαλώνεις ὁ ἀναλλοίωτος καὶ νὰ παίρνεις μορφὴ ὁ ἀσχημάτιστος.

Ὅταν ἓνας τυφλὸς ἀρχίζει σταδιακὰ νὰ βρίσκει τὸ φῶς του καὶ νὰ διακρίνει τὴν μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ περιγράφει λίγο-λίγο πῶς εἶναι, δὲν μεταποιεῖται οὔτε μεταβάλλεται ἢ ἴδια ἢ μορφὴ. Ἀλλὰ ὅσο καθαρίζεται ἡ ὀπτικὴ δύναμη τῶν ὀφθαλμῶν του, τόσο βλέπει τὴν μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅπως εἶναι, γιὰτὶ ὁλόκληρη τυπώνεται στὴν ὀπτικὴ αἴσθησι καὶ μέσω αὐτῆς εἰσχωρεῖ, ἀποτυπώνεται καὶ χαράζεται σὰν σὲ πίνακα στὴ νοερὴ καὶ μνημονευτικὴ δύναμη τῆς ψυχῆς. Ἔτσι ἀκριβῶς καὶ σὺ μοῦ φανερώθηκες, ἀφοῦ τέλεια καθάρισες τὸ νοῦ μου μὲ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βλέποντας πῶς ὁ νοῦς μου διαυγέστερα καὶ καθαρῶτερα, νόμιζα ὅτι ἀπὸ κάπου βγαίνεις καὶ φαίνεσαι λαμπρότερος. Μοῦ ἀποκάλυψες τότε χαρακτῆρα ἀσχημάτιστης μορφῆς καὶ μ' ἔβγαλες ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον (μπορῶ νὰ πῶ καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἔδωσες νὰ τὸ κατανοήσω ἀκριβῶς). Ἄστραψες λοιπὸν καὶ μοῦ φάνηκε πῶς φανερώθηκες ὅλος σε ὅλον ἐμένα, ποῦ ἔβλεπα πῶς καλά. Σοῦ εἶπα.

-Ὡ Δέσποτα, ποιὸς νὰ εἶσαι;

Τότε μ' ἀξίωσες γιὰ πρώτη φορὰ, τὸν ἄσωτο, ν' ἀκούσω τὴν φωνή σου. Μοῦ μίλησες μὲ πολλὴ προσήνεια καὶ μοῦ εἶπες:

-Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, ποῦ ἔγινα ἄνθρωπος γιὰ σένα. Μὲ ἀναζητήσες μ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ. γι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ εἶσαι ἀδελφὸς καὶ φίλος καὶ συγκληρονόμος μου!

Ἐκπληκτος, ἔκθαμβος κι ἔντρομος ἐγὼ, λίγο καταλάβαινα καὶ μονολογοῦσα:

-Τί θέλει ἄραγε ἡ δόξα αὐτὴ κι λαμπρότητα ἢ μεγάλη; Καὶ πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ ἐγὼ ἀξιῶθηκα τέτοια ἀγαθὰ;

Κατάπληκτος, μὲ τὴν ψυχὴ φοβισμένη καὶ τὴν δύναμη παραλυμένη ἀναρωτιόμουν:

-Ποιὸς εἶμαι ἐγὼ Δέσποτα ἢ τί καλὸ ἔπραξα ὁ ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος, γιὰ νὰ μὲ καταστήσεις ἄξιον τέτοιων ἀγαθῶν καὶ συμμετοχὸ καὶ συγκληρονόμο τέτοιας δόξης;

Κι ἐνῶ σκεφτόμουν ὅτι αὐτὴ ἡ δόξα καὶ χαρὰ ξεπερνᾷ τὸ νοῦ, ἐσὺ ὁ Δεσπότης συνομιλώντας πάλι μ' ἐμένα σὰν φίλος μὲ φίλο, μοῦ εἶπες μὲ τὸ πνεῦμα ποῦ μιλοῦσε ἐντός μου:

-Αὐτὰ σοῦ τὰ δώρησα μόνο γιὰ τὴν πρόθεσι, τὴν προαίρεσι καὶ τὴν πίστι σου. Κι ἄλλα ἀκόμη θὰ σοῦ δωρήσω. Γιατί τί ἄλλο ἔχεις ἢ εἶχες ποτὲ δικό σου, ἀφοῦ πλάστηκες ἀπὸ μένα γυμνός, ὥστε νὰ τὸ λάβω καὶ νὰ σοῦ δώσω ἀντὶ γιὰ ἐκεῖνο αὐτά; Ἄν βέβαια δὲν ἐλευθερωθεῖς ἀπὸ τὴν σάρκα, δὲν θὰ δεῖς τὸ τέλει οὔτε θὰ μπορέσεις νὰ τὸ ἀπολαύσεις ὁλόκληρο.

Ἐγὼ ρώτησα τότε:

-Ἀλλὰ τί μεγαλύτερο ἢ λαμπρότερο ἀπ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχει; Ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶμαι ἔτσι καὶ μετὰ τὸν θάνατο.

Πόσο μικρόψυχος εἶσαι, μοῦ εἶπες, ποῦ ἀρκεῖσαι σ' αὐτά! Αὐτά, συγκρινόμενα μὲ τὰ μέλλοντα, εἶναι τὸ ἴδιον σὰν ἓνα οὐρανὸ ποῦ τὸν ζωγράφισες στὸ χαρτὶ καὶ τὸν κρατᾷς στὰ χέρια σου. Ὅσο αὐτὸς ὑστερεῖ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ οὐρανὸ, τόσο ἀσύγκριτα περισσότερο θὰ σοῦ ἀποκαλυφθεῖ ἢ μέλλουσα δόξα ἀπ' αὐτὴν ποῦ βλέπεις τώρα.

Λέγοντας αὐτὰ σῶπασες καὶ λίγο-λίγο ὁ καλὸς καὶ γλυκὸς δεσπότης κρύφτηκες ἀπὸ τὰ μάτια μου, εἶτε

έπειδὴ ἐγὼ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ σένα, εἴτε ἐπειδὴ σὺ ἔφυγες ἀπὸ κοντά μου, δὲν ξέρω. Τότε ἦρθα πάλι στὸν ἑαυτό μου, νομίζοντας ὅτι ἀπὸ κάπου ἐπέστρεψα, καὶ μπῆκα στὸ πρῶτο μου σκῆνωμα. Θυμόμουν λοιπὸν τὸ κάλλος τῆς δόξης καὶ τῶν λόγων σου, καθὼς περπατοῦσα, καθόμουν, ἔτρωγα, ἔπινα, προσευχόμουν κι ἔκλαιγα ζώντας μέσα σὲ ἀνέκφραστη χαρὰ πού σὲ γνώρισα, τὸν Ποιητὴ τῶν ἀπάντων. Καὶ πῶς νὰ μὴ χαιρόμουν; ὅμως πάλι λυπόμουν, γιατί ποθοῦσα ἔτσι νὰ σὲ ξαναδῶ. Κάποτε λοιπὸν πού πήγα νὰ ἀσπασθῶ τὴν εἰκόνα ἐκείνης πού σὲ γέννησε κι ἔπεσα νὰ τὴν προσκυνήσω, πρὶν σηκωθῶ, μοῦ φανερώθηκες μέσα στὴν ταλαίπωρη καρδιά μου, πού τὴν μετέβαλες σὲ φῶς. Τότε κατάλαβα ὅτι σ' ἔχω μέσα μου συνειδητά. Ἀπὸ τότε λοιπὸν δὲν σὲ ἀγαποῦσα ἀναπολώνοντας στὴν μνήμη μου ἐσένα καὶ τὰ σχετικὰ μὲ σένα, ἀλλὰ πίστεψα ὅτι ἔχω ἀληθινὰ μέσα μου ἐσένα, τὴν ἐνυπόστατη ἀγάπη, γιατί ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη εἶσαι σύ, ὁ Θεός.

Σ' αὐτὴ τὴν πίστη φυτεύθηκε ἡ ἐλπίδα, ποτίστηκε μὲ τὴν μετάνοια καὶ τὰ δάκρυα, λαμπρύνθηκε μὲ τὶς ἐλλάμψεις τοῦ φωτός σου κι ἔτσι ριζώθηκε κι αὐξήθηκε πολὺ. Ἔπειτα, σὺ ὁ ἴδιος, ὁ καλὸς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ἦλθες μὲ τὴν μάχαιρα τῶν πειρασμῶν, δηλαδὴ μὲ τὴν ταπείνωση καὶ κόβοντας τὰ κλωνάρια τῶν λογισμῶν πού εἶχαν ἀνέβει πολὺ ψηλά, μπόλιασες στὴν ἐλπίδα μόνη τὴν ἀγία σου ἀγάπη σὰν σὲ μία ρίζα δένδρου. Βλέποντάς την λοιπὸν μέρα μὲ τὴ μέρα ν' αὐξάνει καὶ νὰ μοῦ μιλάει συνεχῶς, -ἢ μᾶλλον σὺ δι' αὐτῆς νὰ μὲ διδάσκεις καὶ νὰ μὲ περιλάμπεις- ζῶ μὲ τόση χαρὰ, σὰν νὰ εἶμαι ἤδη πάνω ἀπὸ κάθε πίστη καὶ ἐλπίδα, καθὼς φωνάζει ὁ Παῦλος:

«Αὐτὸ πού ἤδη βλέπει κανεὶς,

Ποιὸς λόγος ὑπάρχει νὰ τὸ ἐλπίζει;»

Ἄν λοιπὸν ἐγὼ σὲ ἔχω, τί περισσότερο νὰ ἐλπίζω;

Μοῦ εἶπες πάλι Δέσποτα:

-Ἄκουσέ με. Καθὼς βλέπεις τὸν ἥλιο μέσα στὰ νερά, τὸν ἴδιον ὅμως τότε καθόλου δὲν τὸν βλέπεις, ἀφοῦ εἶσαι σκυμμένος κάτω, ἔτσι νὰ σκέφτεσαι καὶ γι' αὐτὸ πού σοῦ συμβαίνει. Ἀσφάλιζε τὸν ἑαυτό σου καὶ φρόντιζε συνεχῶς νὰ μὲ βλέπεις ἐντός σου καθαρὰ καὶ ζωηρά, ὅπως τὸν ἥλιο στὰ καθαρὰ νερά. Κι ἔπειτα θ' ἀξιώθεῖς, καθὼς σου εἶπα, νὰ μὲ δεῖς ἔτσι μετὰ τὸν θάνατον. Εἶ δὲ μή, ὅλος ὁ κύκλος αὐτῶν τῶν ἔργων καὶ κόπων καὶ λόγων σου δὲν θὰ σὲ ὠφελήσουν καθόλου. Μᾶλλον θὰ σὲ καταδικάσουν περισσότερο καὶ θὰ σοῦ προξενήσουν μεγαλύτερη θλίψη, ἐπειδὴ καθὼς ξέρεις, «οἱ δυνατοὶ θὰ ἐξετασθοῦν δυνατά».

Γιατὶ ἡ φτώχεια δὲν εἶναι αἰτία ντροπῆς τόσο γι' αὐτὸν πού γεννήθηκε φτωχὸς οὔτε ἡ λύπη πού προξενεῖ τὸν λυπεῖ αὐτὸν τόσο, ὅσο ἐκείνον πού, ἀφοῦ πλούτισε καὶ δοξάσθηκε καὶ ὑψώθηκε κι ἔγινε φίλος μὲ τὸν ἐπίγειο βασιλέα, ἔπειτα ἐξέπεσε ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ κατάντησε σὲ παντελὴ φτώχεια. Ἄν καὶ οἱ ἀναλογίες δὲν εἶναι ἴδιες ἀνάμεσα στὰ ἐπίγεια καὶ ὁρατὰ καὶ στὰ πνευματικὰ καὶ ἀόρατα. Σ' αὐτοὺς δηλ. πού γιὰ κάποια αἰτία ξέπεσαν ἀπὸ τὴ φιλία καὶ τὴν δουλεία τοῦ ἐπιγείου βασιλέως, ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι κύριοι τῶν ὑπαρχόντων τους καὶ νὰ τ' ἀπολαμβάνουν καὶ νὰ ζοῦν. Ἄν ὅμως ἐκπέσει κανεὶς ἀπὸ τὴ δική μου ἀγάπη καὶ φιλία, δὲ μπορεῖ καθόλου νὰ ζήσει -γιατὶ ἡ ζωὴ του εἶμαι ἐγὼ- ἀλλὰ εὐθὺς γυμνώνεται ἀπ' ὅλα καὶ παραδίνεται αἰχμάλωτος στοὺς δικούς μου καὶ δικούς του ἐχθρούς. Ἐκεῖνοι τὸν παραλαμβάνουν καὶ λόγω τῆς προηγουμένης ἀγάπης εὐνοίας καὶ ἀγάπης πού εἶχε πρὸς ἐμένα, τοῦ ἐπιτίθενται μὲ μεγαλύτερη μανία τιμωρώντας, καταγελώντας καὶ περιπαίζοντάς τον.

ΝΑΙ, Πανάγιε Βασιλιᾷ μου, πιστεύω κι ἐγὼ σὲ σένα τὸν Θεό μου, πῶς πράγματι ἔτσι εἶναι καὶ προσπέφτοντας σὲ θερμοπαρακαλῶ.

Φύλαξέ με τὸν ἀμαρτωλὸ κι ἀνάξιο πού ἐλέησες, καὶ τὸ βλαστάρη τῆς ἀγάπης σου πού μπόλιασες στὸ δένδρο τῆς ἐλπίδας μου στήριξέ το μὲ τὴ δύναμή σου, νὰ μὴν τὸ σαλέψουν οἱ ἄνεμοι, νὰ μὴν τὸ συντρίψει ἡ καταιγίδα, νὰ μὴν τὸ σπάσει κανένας ἐχθρός, νὰ μὴν τὸ κάψει ὁ καύσωνας τῆς ἀμελείας, νὰ μὴν ξεραθεῖ ἀπὸ τὴ ραθυμία καὶ τοὺς μετεωρισμούς, νὰ μὴν ἐξαφανισθεῖ ὀλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴν κενοδοξία. Ξέρεις ἐσὺ πού μοῦ τὸ χάρισες καὶ μοῦ τὸ φύτεψες αὐτό, πῶς ἐξαιτίας του εἶμαι ἀβοήθητος ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο, ἀφοῦ τὸν συνεργὸ καὶ βοηθό μου καὶ δικό σου ἀπόστολο, καθὼς ἐσὺ θέλησες, τὸν χώρισες σωματικὰ ἀπὸ μένα.

Ξέρεις ἐσὺ τὴν ἀσθένειά μου, ξέρεις καλὰ τὴν ταλαιπωρία καὶ τὴν μεγάλη ἀδυναμία μου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, σπλαγχνίσου με πιὸ πολὺ ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, πολυεύσπλαγχνε Κύριε. Μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ πέφτω στὰ πόδια σου ἰκετεύοντας ἐσένα, πού μοῦ φανέρωσες τόσες ὠραιότητες. Στερέωσε στὴν ἀγάπη σου τὴν ψυχὴ μου καὶ δώσε νὰ ριζώσει βαθιὰ στὴν ψυχὴ μου ἡ ἀγάπη σου, γιὰ νὰ εἶσαι, σύμφωνα μὲ τὴν ἄχραντη κι ἅγια κι ἄψευδη σου ἐπαγγελία, ἐσὺ μέσα σε μένα κι ἐγὼ νὰ ὑπάρχω μέσα σὲ σένα. Ἡ ἀγάπη σου θὰ μὲ σκεπάζει κι ἐγὼ θὰ τὴν σκεπάζω καὶ θὰ τὴν φυλάω ἐντός μου, θὰ μὲ βλέπεις Δέσποτα μέσα σ' αὐτὴν κι ἐγὼ θ' ἀξιωνομαί νὰ σὲ βλέπω μέσα ἀπ' αὐτὴν, τώρα μὲν σὰν σὲ καθρέπτη καὶ ἀμυδρά, καθὼς εἶπες, ἐνῶ τότε, σ' ὅλη τὴν ἀγάπη ὅλον ἐσένα πού εἶσαι ἀγάπη κι ἔτσι

μας άξίωσες νά σε όνομάζουμε, γιατί σε σένα πρέπει κάθε εύχαριστία, κράτος, τιμή και προσκύνηση, στον Πατέρα και στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα τώρα και πάντοτε και στους άτελεύτητους αιώνες των αίωνων. Άμήν.
